

EL LLENGUATGE

Ja ho entenc

El verb *entendre* no té, com a verb intransitiu, sinó uns significats molt especialitzats i, encara més, si s'usa amb valor absolut, car sovint, el verb *entendre* intransitiu duu un complement d'objecte preposicional, el qual es pronominalitza amb el pronom *hi*: *Entén en matèries molt diverses, No hi entenc.* I el verb *comprendre*, que té un significat (ultra el que equival a *contenir* o *incloure*) molt afí a *entendre*, no semblà que pugui ésser usat sinó com un verb transitiu, és a dir, amb un complement directe o acusatiu, el qual, és clar, pot ésser representat per una simple partícula pronominal: *No em comprenen, Ho comprenen.*

Es un fet, doncs, que caldria tenir molt en compte en els diàlegs de les obres narratives, en què sovint un dels personatges que intervenen en el diàleg ha de manifestar que entén o que no entén el que li acaba de dir el seu interlocutor. Contradient no únicament el que preceptua clarament la normativa sinó també la nostra expressió habitual espontània i l'ús tradicional de la nostra narrativa, en què no hem observat mai vacil·lacions sobre aquest punt, en alguns textos narratius actuals, molt especialment quan es tracta de traduccions d'obres estrangeres, aquests verbs, *entendre* i *comprendre*, hi són usats a vegades com a verbs intransitius, en frases reduïdes a la mera forma verbal (com a resposta al que acaba de manifestar un interlocutor): *Entenc,*

Comprendc. Es cert que, tal com hem indicat algun cop, en algunes frases populars certs verbs transitius, com és ara *veure* o *saber*, són usats tradicionalment prescindint del complement: *Veus? Ja veuràs! Qui sap!* Però aquest no és pas el cas de *entendre* o *comprendre* i, com que el seu ús com a verbs intransitius apareix sobretot, tal com hem dit, en traduccions, ens cal veure-hi més aviat la influència del model original. Creiem, per tant, que en aquestes respostes els verbs *entendre* i *comprendre* haurien d'anar acompanyats d'un pronom feble exercint funcions d'acusatiu, sia el neutre *ho* (la cosa dita), sia la designació personal, *ei, us*, etc. (representant la persona que ha parlat: *Ho entenc, Us comprendc.*) No seria tampoc desencertat d'indicar una preferència per *entendre* (*comprendre* significa més aviat «fer-se'n càrrec») i, d'acord amb l'ús habitual, per un reforç adverbial, especialment del mot *ja*, que té, en aquestes frases, un valor temporal molt afeblit: *Ja ho entenc.*

Albert Jané